

## Вера Примозић

### РУКА

Радост ил сан, сљепоћа, дрхтај  
умјесто дамара и звука  
Располућени, обли сјај  
и само твоја рука

Ко задња свјетлост, шутња, дах  
ко пут до драгог, далеког гнијезда  
као осунчан, сребрни прах  
Као пахуље. Ко звијезда

У сну. У оку. У пјесми — ласти  
у дну што се са тмином руби  
Да ли ћу игдје, икада срести  
са руком коју стално губим

## ВЕЧНИ БОГ

Ако сам, хоћу да ме ћутиш  
да ти мисао у чвор вежем  
да будем тајна коју слутиш  
пред иним тајнама што беже

Ако сам хоћу да ти усне  
дотакнем копривом и свилом  
пре него јасна реч се згусне  
и затрепери нашим билом

И зар је важно порекло трена  
сасвим случајно име моје  
Мушкарац јесам ли, ил жена  
Сви потичемо од обоје

Пред твојим мушким лицем, челом  
исконску своју двојност губим  
Па зар је важно ко сам телом  
пред силном жељом да те љубим

Ако сам твоје сну далека  
нек будем звезда, ноћ и вртлог  
а не тек земља која чека  
да походи је вечни Бог

## ЛЕПТИРИЦА У СВОДУ

По ко зна који пут ја називам те својим  
ко што се назива лето и башта и олуја  
а остајемо туђи схвативши да постоји  
тек однос наш спрам свега што нам у оку буја

По ко зна који пут хтела бих да се вратим  
давно срушеној себи без бремена и пута  
себи ко успомени у којој тек ме прати  
безбрижност с дахом цвета у простору што лута

По ко зна који пут будим се у твојем ходу  
и капљем сузу модру над кором замрлих река  
ко безимена маска лептирице у своду  
што светлом задњих лампи издише струну века

## ЗАСТАНИ

Застани! Гладна сам додира твојих  
и модрих трава скута меког  
Застани, у теби уморан стоји  
чекања дугих знан ми неко

Ко ова киша што се круни  
изрешетана гранама дугим  
Хоћу да вечност сломим у струни  
која те звала именом другим

Да невидљива и без крета  
извајам облик у ком зриш  
Хоћу да након задњег ми лета  
ниједну другу не усниш

Застани! Гладна сам додира твојих  
и модрих трава скута меког  
Застани, у теби уморан стоји  
чекања дугих знан ми неко

## ДОГОДИЋУ СЕ

Провући ћу се до тебе лака  
па макар трном, макар птицом  
Макар капљицом из облака  
поленом, звуком, трепавицом

Додирнућеш ме сред тамног врта  
жудећи дамар ружине свести  
Бићу пахуља која лута  
Мораћемо се на путу срести

Привући ћу се до твојих врата  
најмања од свих које су ишле  
у сусрет ветру из ината  
тек да би цео свет обишле

Па нек нестанем одмах потом  
знаћу да нисам узалуд пала  
и понављаћу небу о том  
На длану твом бех пахуља мала

Да бих уз тебе невидљива  
слушала како звуци језде  
и како тамна магла плива  
и свест постаје ноћ без звезде

Догодићу се обоћавам  
сунчаном зраком на твом лицу  
Бићу пупољак, бићу трава  
што чека, чека твоју птицу

Кроз кључаоницу проћи ћу мала  
и нећеш знати шта се збива  
Када сказаљка буде стала  
на твоме сату бићу крива

И када суза с окна слети  
и разбије се на плочнику  
још бићу зрака која лети  
и догађа се на твом лику

Провући ћу се до тог чела  
до рамена, до груди, пупка  
до сваког џепа од одела  
бићу тајанствен звук што лупка

И данима ти мира не да  
и ноћима те у чвор веже  
И ехо свој у теби гледа  
згуснут дамаром равнотеже

## НАД БУДНИМ ЧЕЛОМ

Промичеш. Звездани прах над холлом  
Столице празне. Касни часи  
нејасне светлости над столом  
Чини ли ми се утвара да си

и да никад те није било  
Дах ти разноси струна нежна  
Вече ми стазе заробило  
На будном челу груди снежна

Све реско, јасно, плови, плови  
језера, звезде, сан и јава  
Док надолазиш чист и нови  
Божански сјај се распрскава